

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 68/2023-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou Strémy s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát prof. JUDr. Tomáš Strémy, PhD., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 45/2021 z 28. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 1. marca 2022 namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnému súdu sťažovateľ zároveň navrhuje, aby uvedené rozhodnutie všeobecného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na nové konanie a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 67/2019 z 9. marca 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 To 42/2020 zo 4. júna 2020 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov. Podané dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dovolacích dôvodov v zmysle ustanovenia

§ 371 ods. 1 Trestného poriadku uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 45/2021 z 28. októbra 2021 (ďalej len „namietané uznesenie“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že v rámci trestného konania vedeného pred prvostupňovým súdom a odvolacím súdom namietal porušenie zákona zo strany príslušníkov Policajného zboru, a to v dôsledku jeho nezákonného sledovania v rámci operatívno-pátracej činnosti, nezákonného obmedzenia jeho osobnej slobody, nezákonného zabezpečenia svedkov a tiež z dôvodu neexistencie vierohodných a dostačujúcich dôkazov potrebných pre vznesenie obvinenia. Podľa tvrdenia sťažovateľa sa konajúce všeobecné súdy v rámci prvostupňového konania a odvolacieho konania s predmetnými obhajobnými námietkami nevysporiadali, v čom vidí sťažovateľ porušenie ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozsudku a v konečnom dôsledku porušenie práva na spravodlivý a zákonný proces. Podľa vyjadrenia sťažovateľa dovolanie, ktoré voči právoplatnému rozhodnutiu uplatnil, bolo odmietnuté bez jeho preskúmania i napriek tomu, že spĺňalo všetky procesné požiadavky, v čom vidí sťažovateľ porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje podrobnú argumentáciu o porušení zákona zo strany príslušníkov Policajného zboru, ktorá v podstate kopíruje obsah podaného dovolania.

4. Vzhľadom na uvedené argumenty vidí sťažovateľ v postupe najvyššieho súdu, ktorý odmietol ním uplatnené dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho označených práv postupom všeobecného súdu v trestnom konaní, ktorý odmietol jeho dovolanie pre nesplnenie dovolacích dôvodov vymedzených ustanoveniami § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keď podľa mienky sťažovateľa boli procesné požiadavky na jeho preskúmanie splnené a v jeho veci došlo k porušeniu zákona zo strany príslušníkov Policajného zboru, teda k naplneniu dovolacieho dôvodu vymedzeného ustanovením § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

6. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posúdení v ústavnej sťažnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúci súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne

a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je namietané uznesenie najvyššieho súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

7. Ústavný súd preto v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov rozhodnutia najvyššieho súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom uplatnených práv zaručených mu ústavou a dohovorom, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu. Pre tento účel sa oboznámil jednak s relevantnou právnou úpravou, ktorá bola vo veci sťažovateľa aplikovaná a konajúcim súdom interpretovaná, ako aj s odôvodnením namietaného uznesenia najvyššieho súdu.

8. Podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo 2 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku. Pri zadržaní podozrivej osoby sa § 73 ods. 3 druhá veta použije rovnako.

Podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom, môže obmedziť ktokoľvek, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Je však povinný takú osobu bezodkladne odovzdať útvaru Policajného zboru, útvaru Vojenskej polície alebo útvaru Colnej správy.

Podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaist'ovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku policajt postupuje primerane podľa odseku 1, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia.

Podľa § 199 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s uvedením miesta, času, prípadne iných okolností, za akých k nemu došlo, o aký trestný čin v tomto skutku ide, a to jeho zákonným pomenovaním a uvedením príslušného ustanovenia Trestného zákona. Uznesenie neobsahuje odôvodnenie.

Podľa § 199 ods. 4 Trestného poriadku trestné stíhanie sa začne vykonaním zaist'ovacieho úkonu, neodkladného úkonu alebo neopakovateľného úkonu aj vtedy, ak ho vykonal nepríslušný policajt,

ak nebolo možné dosiahnuť, aby ho vykonal príslušný policajt, a najneskôr do troch dní od jeho vykonania odovzdá vec príslušnému policajtovi spolu s uznesením o začatí trestného stíhania.

Podľa § 119 ods. 5 Trestného poriadku dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou takého donútenia sa nesmie použiť v konaní okrem prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila.

9. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v úvode interpretoval obsah sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu a uviedol, že vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, a teda nesprávny procesný postup pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal relevantný negatívny dopad na práva obvineného, v opačnom prípade nemôže byť predmetný dovolací dôvod splnený.

10. Najvyšší súd vo vzťahu k prvej z formulovaných námietok sťažovateľa o nezákonnom sledovaní príslušníkmi polície konštatoval, že z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, nevyplýva, že by mal byť sťažovateľ sledovaný postupom podľa § 113 ods. 1 Trestného poriadku, pretože v jeho prípade príslušníci polície iba bezprostredne preverovali informáciu získanú z operatívno-pátracej činnosti (od informátora) o možnom prechovávaní zakázaných látok sťažovateľom, pričom samotný sťažovateľ potom, ako zbadal týchto príslušníkov, dal sa na útek a pokračoval v ňom aj po upozornení zo strany polície. Potom, ako bolo jeho úteku políciou zabránené použitím donucovacích prostriedkov, došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody. K výhradám sťažovateľa, že uvedený postup polície nebol správny, keďže podľa jeho názoru po získaní operatívnej informácie o možnom prechovávaní zakázaných látok sťažovateľom malo byť minimálne začaté trestné stíhanie podľa § 199 Trestného poriadku, najvyšší súd oponoval, že si úkon začatia trestného stíhania vo veci vyžaduje určitú kvalitu informácií, a to minimálne z toho pohľadu, že uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s náležitosťami podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku. V prípade neoverenej informácie pochádzajúcej od informátora takáto potrebná kvalita nie je daná, preto je potrebné jej dôvodnosť, resp. pravosť preveriť, tak ako sa to stalo v sťažovateľovom prípade, kde k začatiu trestného stíhania došlo neodkladným a neopakovateľným úkonom, ktorým bolo obmedzenie osobnej slobody podozrivého podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku a následná osobná prehliadka podľa § 102 Trestného poriadku. Najvyšší súd na tomto mieste poznamenal, že rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sťažovateľ ako na analogické poukazoval, sa v skutočnosti týkali skutkovo a právne odlišných situácií, v ktorých došlo k sledovaniu osôb bez vydania príkazu, avšak v prípade prvého rozhodnutia nebolo predmetom posudzovania najvyššieho súdu, či bolo sledovanie vykonávané bez príslušného príkazu, keďže tento nedostatok konštatoval už odvolací súd a dovolací súd posudzoval otázku legálnosti dôkazov získaných takýmto sledovaním. V druhom prípade išlo podľa vyjadrenia najvyššieho súdu o situáciu, keď bolo sledovanie vykonávané niekoľko dní potom, keď už mala polícia k dispozícii konkrétne poznatky o páchatelovi a ním páchanej trestnej činnosti.

11. Sťažovateľ v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu spochybňoval aj zákonnosť obmedzenia jeho osobnej slobody, kde namietal, že v jeho prípade využila polícia nezákonne pre obmedzenie jeho osobnej slobody inštitút podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku (sťažovateľom označený ako „*občianske zadržanie osoby*“). Najvyšší súd sa s jeho tvrdením nestotožnil a svoje stanovisko zdôvodnil interpretáciou dotknutých ustanovení Trestného poriadku, kde poukázal, že k zadržaniu podozrivej osoby podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku môže dôjsť iba zo strany policajta, ktorým sa rozumie policajt na účely Trestného poriadku, teda definovaný príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku (§ 7 až § 9 Trestného poriadku). Najvyšší súd vysvetlil, že z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by v sťažovateľovom prípade zasahujúci policajti, ktorí obmedzili jeho osobnú slobodu, mali postavenie policajta v zmysle citovaných ustanovení Trestného poriadku, preto mohli za splnenia zákonných podmienok využiť na obmedzenie jeho osobnej slobody inštitút podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku. K námietkam sťažovateľa, že v posudzovanom prípade existoval časový priestor na získanie súhlasu prokurátora s jeho zadržaním, keďže od získania informácie od informátora do obmedzenia jeho osobnej slobody uplynula skoro hodina, najvyšší súd uviedol, že z výpovede policajtov je zrejmé, že ich cieľom bolo iba overiť informáciu od informátora o možnom páchaní drogovej trestnej činnosti, nie zadržanie sťažovateľa, pričom k obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa došlo až na základe správania sťažovateľa, ktorý sa dal na útek, a to i napriek výzve polície, ktorá potom, čo sa prezentovala, vyzvala sťažovateľa, aby stál.

12. Najvyšší súd sa vysporiadal aj s námietkami sťažovateľa o nezákonnosti dôkazu, ktorým mali podľa neho byť špecifikované svedecké výpovede, kde sťažovateľ tvrdil, že boli zistenia o osobách týchto svedkov získané neprípustným spôsobom, keď podľa vyjadrenia sťažovateľa mala polícia totožnosť týchto osôb získať z kontaktov v mobilnom telefóne, ktorý v odblokovanom stave poskytol sťažovateľ polícii v čase, keď bol vyhotovený súpis veci, a to pre účely možnosti kontaktovať svoju priateľku. Najvyšší súd poukázal v tomto smere na závery odvolacieho súdu, ktorý prostredníctvom svedeckých výpovedí špecifikovaných svedkov považoval za preukázané, že zabezpečenie označených svedkov sa uskutočnilo operatívno-pátracou činnosťou, čo potvrdzuje aj vyjadrenie samotného sťažovateľa, ktorý uviedol, že jedného z týchto špecifikovaných svedkov vôbec nepozná, preto je v rozpore s takýmto tvrdením skutočnosť, že by vo svojom mobilnom telefóne mal uložený na takúto osobu telefonický kontakt, čo napokon potvrdil aj samotný sťažovateľ, ktorý poprel, že by mal vo svojom telefóne takýto telefonický kontakt uložený. Najvyšší súd nad rámec dôvodil, že pokiaľ sťažovateľ po predchádzajúcom poučení dobrovoľne poskytol polícii svoj odblokovaný mobilný telefón pre účely možnosti telefonického hovoru svojej priateľke a tento si následne nezablokoval, nebolo by možné následné potenciálne získanie kontaktov z tohto telefónu políciou hodnotiť ako dôkaz získaný nezákonným donútením alebo hrozbou nezákonného donútenia v zmysle § 119 ods. 5 Trestného poriadku.

13. Napokon k argumentácii sťažovateľa o nedôveryhodnosti výpovedí svedkov, ktorí podľa vyjadrenia sťažovateľa mali byť motivovaní k svojim výpovediam orgánmi činnými v trestnom konaní akýmisi „*dohodami o beztrestnosti*“ a ich výpovede majú z tohto dôvodu pochybnú hodnotu, nemusia byť autentické a neboli ako také dostatočne v rámci trestného konania náležite posúdené a vyhodnotené, najvyšší súd poukázal na to, že predmetná argumentácia

predstavuje námietky skutkového charakteru, ktoré nie sú pod sťažovateľom formulovaný dovolací dôvod subsumovateľné a ako také nie sú ani v rámci dovolania uplatniteľné, keďže dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať, meniť a ani hodnotiť.

14. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

15. Ústavný súd ďalej konštatuje, že v ústavnej sťažnosti uplatnená argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej dovolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizuje so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodneniach rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

16. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

17. K namietanej nezákonnosti dôkazov dovolací súd zaujal jednoznačné stanovisko. Ozrejmil sťažovateľovi náležite a logicky, že v situácii, keď polícia nedisponovala dostatočne uchopiteľnými poznatkami, teda informáciami o trestnej činnosti v takej kvalite, ktorá by umožňovala vydať uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci so všetkými predpísanými náležitosťami, bola polícia odkázaná iba na možnosť vykonať aktivitu k prevereniu takejto neúplnej informácie. Takúto činnosť polície ani podľa mienky ústavného súdu nemožno rozhodne stotožňovať s invazívnym úkonom sledovania osoby, ktoré je nepochybne, vychádzajúc z jeho podstaty, spojené s rozsiahlejšími aktivitami zameranými voči sledovanej osobe. Najvyšší súd formuloval podľa ústavného súdu dostatočne presvedčivé dôvody aj pri posudzovaní otázky zákonnosti obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa ako osoby pristihnutej pri trestnom čine, neobstojí totiž prednesená argumentácia sťažovateľa, že dôvodom jeho úteku mala byť okolnosť, že nevedel, o koho ide (keď pri ňom zastavilo auto polície), polícia sa totiž pri svojej výzve, aby sťažovateľ upustil od úteku, súčasne prezentovala a práve reakcia sťažovateľa, jeho útek, umocnila silu pôvodnej informácie o možnom páchaní trestnej činnosti. Sťažovateľ predniesol v ústavnej sťažnosti rovnako ako v podanom dovolaní tvrdenie, že potom, keď obhajoba dostatočným spôsobom spochybnila zákonnosť získania poznatkov o možných svedkoch, prokuratúre sa v rámci vedeného trestného konania zákonnosť získania uvedených informácií nepodarilo preukázať. Ústavný súd v tomto kontexte uvádza, že za okolností, keď samotný sťažovateľ sám uviedol, že jedného z týchto svedkov vôbec nepozná a telefonický kontakt naňho vo svojom mobilnom telefóne preto ani nemal uložený, javí sa tvrdenie obhajoby, že kontakty na svedkov získala polícia nahliadnutím do telefónu sťažovateľa, ako celkom nelogické a za takýchto okolností nie je tvrdenie

obhajoby, že dostatočne spochybnila zákonnosť získania poznatkov o osobách týchto svedkov, vôbec na mieste. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa, v rámci ktorých sa pokúša spochybniť dôveryhodnosť svedeckých výpovedí, je ústavný súd toho názoru, že záver najvyššieho súdu o nemožnosti subsumovať tieto námietky ako námietky skutkového charakteru pod zákonom vymedzené dovolacie dôvody je na prvý pohľad kompatibilný so zákonnou úpravou inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, v rámci ktorého môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové. Ústavný súd tak zastáva názor, že na všetky argumenty sťažovateľa dovolací súd reagoval interpretáciou ustanovení príslušnej právnej úpravy bez toho, aby poprel jej znenie, zmysel alebo účel. Ním prijaté právne závery neodporujú relevantným zákonným ustanoveniam a sú podložené racionálnou úvahou, ktorá je primerane vysvetlená.

18. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Podľa názoru ústavného súdu tak najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal na ťažiskové dovolacie argumenty sťažovateľa, o ktorých možno konštatovať, že sa zhodujú aj s predloženou sťažnostnou argumentáciou. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

19. Sťažovateľ okrem iných námietok uplatnil v ústavnej sťažnosti aj námietku porušenia čl. 47 ods. 1 a 2 charty. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. júna 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499). Pretože konajúce súdy v trestnom konaní neaplikovali v trestnej veci sťažovateľa právo Európskej únie, ústavný súd časť ústavnej sťažnosti vo veci namietaného porušenia sťažovateľom označených článkov charty odmietol pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a článkami charty, ktorých porušenie sa namietalo, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. S prihliadnutím na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu